

ע"פ 11966/04/16 - עיריית נתניה נגד אריק מימון

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 11966-04-16 מימון נ' עיריית נתניה
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
מבקשים	עיריית נתניה
נגד	
משיבים	אריק מימון

החלטה

1. לפני בקשה להורות על עיכוב ביצוע צו הריסה שיפוטי, שניתן בעניין בית מגורים של המבקש בנתניה (להלן: "הצו השיפוטי").

הבקשה הוגשה בד בבד עם הגשת ערעור על החלטת בית משפט קמא, מיום 03.04.16 בגדרה נדחתה בקשת המבקש לעיכוב ביצוע הצו השיפוטי, נוכח שינוי נסיבות (להלן: "ההחלטה").

2. המדובר בצו שיפוטי חלוט, לאחר שערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי, על פסק דינו של בית משפט קמא נדחה וגם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון, נדחתה בהחלטה מיום 29.04.2015.

3. ביום 14.5.15 הגיש המבקש לבית משפט קמא בקשה להארכת מועד ביצוע הצו השיפוטי, נוכח היתר שאמור להתקבל, בהליכי רישוי התלויים ועומדים בעניינו, בוועדת הערר.

ביום 15.6.15 נעתר בית משפט קמא לבקשה באופן חלקי ואימץ את הסכמת המשיבה לעיכוב ביצוע הצו השיפוטי, ככל הנוגע לקומה השלישית בלבד, לתקופה שלא תעלה על 10 חודשים, עד ליום 01.04.16. זאת בכפוף להריסת חלקים מהבניין ובכללן הריסת הקומה הרביעית במלואה, בתוך 30 ימים, באופן העולה בקנה אחד עם המפורט בבקשה החדשה להיתר, שהגיש המבקש.

בקשה שהוגשה על ידי המבקש, ביום 22.6.15, לבית משפט קמא, לעיין מחדש בהחלטה, נדחתה.

על החלטה זו הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נמחק לבקשת ב"כ המבקש.

4. כעולה מתגובת המשיבה המבקש לא עמד בכל התנאים לכניסת עיכוב הביצוע לתוקפו, שכן לא ביצע את מלוא ההריסות כמתחייב ועל כן נכנס הצו השיפוטי לתוקפו כבר ביום 1.6.15.

חרף האמור הגיש המבקש לבית משפט קמא בקשה להארכת מועד ביצוע הצו השיפוטי, עד למיצוי ההליכים בוועדת הערר, בהדגישו את הסיכויים הגבוהים לקבלת ההיתר.

בהחלטה מיום 6.3.16 הורה בית משפט קמא על דחיית הבקשה.

המבקש לא השיג על החלטה זו אלא הגיש ביום 27.3.16 "בקשה חוזרת להארכת מועד ביצוע צו שיפוטי בשל שינוי נסיבות". את שינוי הנסיבות תלה המבקש בדיון שנקבע בוועדת הערר הצפוי להתברר ביום 23.05.16.

בית משפט קמא הורה על דחיית הבקשה וקבע בין היתר כי המבקש לא הרים את הנטל המוטל עליו להראות כי השגת ההיתר היא בהישג יד מידי, שכן כל שנקבע הוא מועד לדיון בערר ותו לא וזו כאמור ההחלטה מושא הבקשה שלפני.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיבה, על כלל צרופותיהן, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. ברע"פ 4007/14 ספיר קדמת עדן בע"מ ואח' נגד מדינת ישראל - הועדה המרחבית לתכנון ולבניה שרונים, נקבע באשר להארכת מועד לביצוע צו הריסה כדלקמן:

"הלכה היא ככלל סעיף 207 לחוק התכנון והבניה מסמיך את בית המשפט להאריך מועד שנקבע לביצוע צו הריסה אם ראה טעם לעשות כן". בפסיקה הובהר, כי יש חשיבות מרובה לביצוע צו הריסה במועדו, ולפיכך היעדרות לבקשת ארכה תיעשה רק במקרים "חריגים ויוצאי דופן", כאשר הדגש המרכזי יינתן לשאלה האם היתר הבניה נמצא "בהישג יד מידי" של המבקש, וכך נאמר:

"כשניתן צו הריסה כדין נודעת חשיבות מרובה לביצועו במסגרת המועד הקבוע לביצוע [...] אין חולק כי הבניה שבנה המבקש נעשתה שלא כדין. כפי שמתברר, אין דברים אמורים בתכנית מיתאר מאושרת ובמצב שרישיון הבניה נמצא בהישג יד מידי ורק עיכוב פורמאלי חסר משמעות מעכב אותו באופן זמני. כאן דברים אמורים בתחילתו של תהליך ארוך ומורכב מאוד שסיכוייו אינם ידועים, ואפילו תאושר תכנית המיתאר ותיכנס לתוקף, יהיה על המבקש להגיש בקשה להיתר בניה, וגם הליך זה דרכו להימשך חודשים מספר. אי-הריסתו

המיידיית של מבנה לא חוקי, שמטרתה לאפשר לבעליו של המבנה לקדם הליכי תכנון הנמצאים בראשיתם, מנוגדת לתכליתו של צו ההריסה המינהלי אשר כאמור לעיל, נועד לסלק על אתר בנייה בלתי חוקית. אכן, בית-המשפט מוסמך לעכב את ביצועו של צו ההריסה מינהלי, אך סמכות זאת צריכה להישמר למקרים חריגים ויוצאי דופן" (רע"פ 1288/04 נימר נ' יושב-ראש הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, ירושלים, פ"ד נח(4) 385 (2004) (להלן: עניין נימר)).

8. כאמור לעיל לא חלק המבקש על החלטת בית משפט קמא שלא להיעתר לבקשה להארכת מועד ביצוע הצו השיפוטי, עד למיצוי ההליכים בוועדת הערר, בהסתמך על הנימוקים שהעלתה המשיבה בתגובתה, הנוגעים בין היתר לחריגת הבניה מהמותר על פי התכניות והמניעה התכנונית לאשרה.

הערעור נסוב אך ורק על ההחלטה שאין לראות בקביעת מועד דיון בוועדת הערר, משום שינוי נסיבות המצדיק עיון מחדש באותה ההחלטה ונימוקי בית משפט קמא כי המבקש לא הרים את הנטל להראות כי השגת ההיתר הוא בהישג יד מיד.

9. אף מבלי להידרש לשאלת היות הבקשה נגועה בחוסר תום לב, כמפורט בתגובת המאשימה, דין הבקשה להידחות גם לגופה.

עלה לכאורה כי חרף הליכים שהתקיימו בעניינו של המבקש, מנהליים ושיפוטיים כאחד, לא זכה להיתר המיוחל, נוכח מהות החריגה והמניעה התכנונית לאשרה. בנסיבות אלה, לא נמצא על פני הדברים, שיש בעצם קביעת המועד לדיון בוועדת הערר, כדי להוביל למסקנה שסיכויי הערעור גבוהים במידה המטה את הכף, לעבר עיכוב ביצוע ההחלטה, שכן על פי המתווה שנקבע בפסיקה, ההיתר נמצא בהישג יד מיידי ורק עיכוב פורמאלי חסר משמעות מעכב אותו באופן זמני.

10. אשר על כן הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית בזאת.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ו, 11 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.